

styrelsen for Nationalforeningen til at indtræde som Medlemmer i Kommissionen, hvis det var det, det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) hentydede til, da han udtalte, at han havde erfaret, at Medlemmer af Bestyrelsen for denne Forening ønskede denne Kommission nedsat. Det vilde da være en fortræffelig Maade at anvende Pengene paa, de kom saa paa eet Sted. Det, jeg er bange for, er, at man skal sprede Kræfterne; hvis den samme Opgave skal løses ad to forskellige Veje, dels ved Bestyrelsen for Nationalforeningen og dels ved Kommissionen, vil det let komme i Strid med hinanden, og det vil neppe gaa fremad med Arbejdet som, hvis det laa paa et enkelt Sted. Jeg vil tillade mig at sige til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, at naar det i Betænkningen er udtalt, at Nedsættelsen af denne Kommission snarere vil hemme end fremme Nationalforeningens Arbejde, er Meningen den, at Foreningens Arbejde netop gaar ud paa at undersøge, i hvilken Grad der i den danske Befolkning er Stemning for ved privat Initiativ at arbejde for denne Sag, og da ligger det ganske i Sagens Natur, at i det Øjeblik man officielt fastslaar, at nu skal Staten overtage denne Opgave, vil Menneskene sige: Lad os saa vente; lad saa den kære Stat tage det paa sin Samvittighed, saa spare vi vort Bidrag. Men det er ikke Meningen; det er netop Meningen at undersøge, om man ikke føler det som en Nationalsag efter Lyst og Evne at bidrage til Sagens Fremme, og hvis det saa behøves, hvad det rimeligvis gør, kan man bagefter komme til Statskassen og sige: Lad nu Staten hjælpe. Jeg synes, det er en bedre Fremgangsmaade, at Nationalforeningen ser, hvad der kan udrettes, og den saa bagefter kommer til Staten end at gaa den modsatte Vej og lade Kommissionen arbejde samtidig med Foreningen.

Hvad Bevillingen til Ringkøbing Amtsraad angaar, kan det godt være, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds kender Forholdene derovre og ved, at der er megen Oversømmelse derovre, det tvivler jeg slet ikke om, at det kan være rigtigt; men hele Foranstaltningen vil jo ogsaa netop medføre, at disse fortrinlige Arealer komme til at give fortrinligt Udbytte. Andre Mennesker maa give deres Penge ud, for at deres i og for sig fortrinlige Jorder kunne give et fortrinligt Udbytte; men her skal Staten hjælpe disse Folk for intet. Det er, under disse Omstændigheder rigtigt, hvad der staar i Betænkningen, at det er en enestaaende Liberalitet. Der findes

paa denne Paragraf en hel Del andre Laan, der alle ere rentebærende, dette er det eneste rentefri, og jeg tror derfor at have Ret til at sige, at dette er en enestaaende Liberalitet. Hvad for øvrigt Spørgsmaalet om Forrentningen af Laanet angaar, er det ganske klart, at dersom Regeringen ser sig i Stand til med de daarlige Finanser, vi have i Øjeblikket, at udrede 100,000 Kr. i dette Aar, og det gøres paa den Maade, at Laanet er rentefrit, kan ingen Bestemmelse af Rigsdagen bagefter forandre det, saaledes at disse Penge herefter skulde forrentes; men det, som jeg og Udtalelserne i Betænkningen sigte til, angaa de senere Dele af Laanet, som maatte blive vedtagne.

Den højtærede Finansminister har allerede svaret det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen), og jeg kan i det hele henholde mig dertil. Jeg vil dog tillade mig at knytte et Par Bemærkninger dertil. Det ærede Medlem gik ud fra, at der i Anmærkningen om Formanden for Statsanstalten skulde ligge et Forbehold af den Natur, som omtales i Finanslovens § 29. Man kunde tænke sig, at nogen muligvis kunde faa ud af det, at der laa en Forudsætning i denne Anmærkning. Men Forudsætning og Forbehold ere to ganske forskellige Begreber, de have ikke det mindste med hinanden at gøre. Det forkommer mig rigtignok hævet over enhver Tvivl, at man i det højeste kunde sige, at det fra en eller anden Side har været Meningen, at der skulde ligge en Forudsætning deri, Men at det skulde komme ind under et Forbehold i § 29, forekommer mig at være ganske umuligt. Heller ikke kan der være Tale om, at der skulde ligge en Forudsætning, allermindst en bindende Forudsætning deri. Det ærede Medlem mente, at denne Anmærkning havde en særlig ondartet Karakter, og det man ønskede, var at indsmugle en autentisk Fortolkning. Hvis det er Meningen, vil jeg sige: Godt, saa skal det gaa disse Smuglere, som det gaar alle andre Smuglere, man konfiskerer de Varer, som de prøve paa at smugle ind, idet man ikke vedkender sig Berettigelsen til dette Skridt, og der kan fra Landstingets Side da ikke være Tale om at gøre det paa anden Maade end ved at sige: Vi vedkende os ikke paa nogen Maade, at der deri ligger en Forudsætning og endnu mindre, at hvis der ligger en saadan Forudsætning, at den skulde have mindste Betydning. Hvis det fra alle Sider var erkendt, og Landstinget ogsaa erkendte, at der laa en Forudsætning deri, saa var det